

hêviya gel

Sal : 7
Hejmar : 38
Adar/Nisan 1993

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BİNDEST YEKBÎN!

II. CUMHURİYETİN KÜRT OYUNU HALKIMIZIN BAĞIMSIZLIK ATEŞİNDE YANACAKTIR

Kürdistan'ı kan ve ateşe veren sömürgeci güçler şimdi yeni senaryolar peşinde koşarak ülkemiz üzerindeki egemenliklerini devam ettirmeye çalışıyorlar.

I. Cumhuriyetin Lozan Antlaşmasıyla Kürtleri yok sayarak elde ettiği kazanımların, dünyanın yeni şartlarında boyutlanan isyan ateşiyle gügide kaybolduğu bir dönemde II. Cumhuriyet tartışmaları içinde Kürt sorununa özel bir yer verilmektedir.

YENİDEN ÇIKARKEN

Uzun zamandır Avrupa'daki yayın hayatına ara veren Heviya Gel görevini bıraktığı yerden yeniden devralıyor. Ancak bu devralışın biriken ve yanıt bekleyen bir dizi sorunla ilgili tartışmaları da beraberinde getireceğini belirtmekte fayda vardır. Bu tartışma sürecini toplumsal gerçekliğimize ait bilimsel formlarla doldurmak ve işlevli bir hale getirmek esas amacımız olacaktır. Tartışmalara katılacak her yurtseverin görüş ve düşüncesi bizim için bir değer olacaktır.

devamı s. 5'te

Şüphesiz ki I. Cumhuriyete sıkı sıkı sarılanlar da bu tartışmalardan oldukça etkilenmiş durumdadırlar. Kemalizmin çürüyen değerleriyle artık TC'nin ayakta tutulma şansı kalmamıştır. Bu nedenle kendisini yenileme istemi politikacısından askerine kadar herkesi sarsmakta, ancak öte yandan bu yenilenmenin en az zararlı geçirilmesinde anlaşılmamaktadırlar.

Özal'da ifadesini bulan değişim yanlılarının içinde bir kısım Kürt çevrelerin görülmesi ise şaşırtıcı olmamaktadır. Yıllarca baskı ve terör altında tutulan bir toplumda en küçük özgürlük (!) sesine bu tarzda yaklaşımların olması son derece anlaşılır bir durumdur.

Eski Osmanlıcılık II. Cumhuriyet kavramıyla modernleştirmeye çalışan ÖZAL, bu oyunda Türk devletinin yüksek menfaatlerinin en iyi şekilde korunmasına çalışmaktadır. Öyle görünmektedir ki en sert görünümüyle ordu bile bu oyuna adapte olmuş durumdadır. Dolayısıyla oynananlar bir komedidir. Türk devletini dünyadaki değişimlere ayak uydurarak devamını sağlamaya çalışmak ve onun Orta Asya'ya açılımı için Kürtlere rol biçmek zorunluluğunu bugün kafası taş kesmiş kemalistler bile anlamış durumdadırlar.

Ancak, bilinmesi gerekir ki ne sömürgeci yönetim ne de onların sesine kulak asarak peşlerinden sürüklenen Kürt politik çevreler Lozan'da oynanan oyunların bir tekrarını gerçekleştirme durumunda olamayacaklardır. Kürdistan ulusal demokratik mücadelesi

politikleşmiş bir hareket olarak artık her türlü oyuna karşı tavrını koyacak kapasitededir. "Bu ülkede komünist olmak gerekiyorsa önce biz oluruz" diyen Kemalizmin, doğan yeni şartlarda "Kürt olmak gerekiyorsa önce biz oluruz" diyeceği ve bunun için çevreler oluşturacağı bilinmelidir.

BU SAYIDA

*Hareketimiz TSK'nın Karşı Karşıya Olduğu Bazı Sorunlar Üzerine Düşünceler.....s.3

*Değişen Dünya ve Değişmeyen Bizler...s.6

*TSK Program Taslağıs.7

*Biranina Salvegera Mırına BERZANİ ÇebuS.15

Eski Osmanlıcılığı II. Cumhuriyet kavramıyla modernleştirmeye çalışan ÖZAL, bu oyunda Türk devletinin yüksek menfaatlerinin en iyi şekilde korunmasına çalışmaktadır. Öyle görünmektedir ki en sert görünümüyle ordu bile bu oyuna adapte olmuş durumdadır. Dolayısıyla oynananlar bir komedidir. Türk devletini dünyadaki değişimlere ayak uydurarak devamını sağlamaya çalışmak ve onun Orta Asya'ya açılımı için Kürtlere rol biçmek zorunluluğunu bugün kafası taş kesmiş kemalistler bile anlamış durumdadırlar.

1992 NEWROZ'unda Şırnak'ta oynanan oyunların provokasyonların bilincinde olan halkımız bu Newroz'u daha tedbirli kutlamaya çalışmıştır. Buna rağmen sömürgeci ordu halkımıza kan ve vahşetini göstermekte hiç bir sakınca görmemiştir.

Bütün bu olanlar askeri çevrelerde var olan eğilimlerle , politik çevrelerde var olan eğilimler arasında sahtekarca oynanan uygunluklar bulunduğunu doğrulamaktadır.

Kemalizmden Türk politik sahnesine miras kalan bu oyunları görenen o ki II.Cumhuriyetçiler de devam ettirme eğilimindedirler.

Bunu en iyi biçimde Hizbi-Kontra olayında görmekteyiz. Kendi halkına karşı cinayetler işleyerek bu kirli savaşa katılan İran destekli Hizbullah örgütüne karşı TC yöneticilerinin tavrı ilginçtir. Kamuoyunda İran'a karşı yükselen tepkileri durdurmaya çalışanların başında Demirel ile Özal gelmektedir.

HİZBİ-KONTRA olayı Türk ve İran devletlerinin Kürt ulusal hareketi üzerine oynadıkları ortak bir oyun durumundadır. Bu oyun çeşitli sansasyonel olaylarla gizlenmeye çalışılmaktadır. Yaşadığımız dönemde çevremizdeki hiç bir sömürgeci devletin bir diğrine " Kürt sorununa burnunu sokma" demeyeceğini, tam tersine "daha fazla karıştır" diyeceğini bilmemiz gerekiyor. Şüphesiz bir tek şartla bunu söyleyeceklerdir : Denetim ve kontrolün elde tutulması kaydıyla...

Bunlar bizim irademiz dışında gelişen olaylardır ve müdahale şansımız ancak ulusal çapta gösterilecek politikalarda var olabilecektir. Kürdistan'da gelişen son olaylar bunu

ÖZAL, II.Cumhuriyetin kurucusu olma yolunda Kürt halkının çağ daşlaşma sürecine tuzaklar kuruyor.

yeterince göstermiştir. Siyasal birliğ ulusal çapta gerçek anlamda sağamadan bu oyunlara "dur" deme şansımız azalmaktadır. Var olan dinamikler ise bu oyunlar içinde daha çok parçalanmaktadır.

Durum ne olursa olsun , Asya'ya açılmaya çalışan Türkiye, Avrupa ve ABD arasında denge tutturma çabalarıyla bocalamaktadır. Bu dengede Kürtler önemli bir yerde bulduklarının bilincinde olmalıdırlar. Ancak ulusal sorunda görevlerini yerine getirmekten uzak olan , dayatmalarda bulunan , hala

parça - bütün teorileriyle soruna yaklaşan Türk sol hareketinin ulusal mücadeleye karşı yürüttüğü teorik taarruzun etkileri bu denge içinde dikkate değer özellikler taşımaktadır.

On yıllardan beridir uluslararası şartlar nedeniyle hep geri planda bırakılan Kürt sorunu , bu şartların uygun olduğu bir dönemde ise emperyalizm ile korkutulmak istenmektedir. İlgili çekici bir tarzda bölgedeki tüm sömürgeci güçlerin aynı "emperyalizm"den şikayetçi olduklarına şahit olmaktadır.

İşte bu nedenledir ki barbar ve soysuz bir diktatörün "anti-emperyalist" çığrtkanlığına sözde "sol" prensiplerle tiksindirici bir destek verilirken , Saddam diktatörlüğünün Kürt halkına karşı yürüttüğü vahşet politikası karşısında iş yapamaz duruma düşmektedirler.

Türk solunun bu ideolojik saldırıları etki altında bıraktıkları Kürtler arasında bakın bir dergi sayfasında nasıl ifadesini bulmaktadır : "Kürtlerin BM'lere , emperyalist - faşist devletlere ihtiyacı yoktur"(?). Bu görüşler "Kürtlerin Kızılderili kahramanlar gibi savaşıp ölmelerini" isteyen çevrelere ne kadar da benzemektedir.

Hayır , Kürtler bu dünyada yaşıyorlar ve bu dünyanın gerçeklerine karşı kendilerini sorumlu hissediyorlar. BM'lere ve bu kurumda yer alan tüm üye devletlere ihtiyacı olacaktır. En çok da ulus gerçekliğine saygı gösteren , insan haklarına duyarlı topluluk üyesi demokratik devletlere ihtiyacı kaçınılmaz olacaktır.

HAREKETİMİZ TSK 'NIN KARŞI KARŞIYA OLDUĞU BAZI SORUNLAR ÜZERİNE DÜŞÜNCELER

Bilindiği gibi hareketimiz TSK oluşumundan bu yana ortaya koyduğu değerler ve çalışmalarla önemli gelişmelere yol açmış, ulusal kurtuluş hareketindeki gelişmelerin "ana" halkasını yakalamayı başarmış bir harekettir. Bir çok olaya yerinde ve zamanında müdahale ederek bunu göstermiştir.

Genel olarak -PKK- dışında tüm örgütlerin 12 Eylül darbesinin etkilerini üzerlerinden atamadıkları bir dönemde reformist akımlarla başını koparıp ,

sömürge bir ülkenin şartlarına uygun mücadele anlayışını pratiğe geçirmeye çalışmıştır. En az ve en zor şartlarda sadece kendi gücüne , halkın özverisine güvenerek önemli hamleler yapmış, bu uğurda onlarca şehit vermiştir. Kürdistan'da modern anlamda demokratik , devrimci ve sosyalist bir kurtuluş hareketinin varedilmesi için ilkeli bir mücadele anlayışı sergilemiştir.

Körfez Savaşıyla ortaya çıkan durumu bölgede Kürdistan sorunu açısından ele almış, solun önemli bir

bölümünün anti-emperyalizm sloganlarının ardından Saddam'a sundukları desteği mahkum etme cesareti göstererek "BAĞIMSIZ VE KİŞİLİKLİ BİR POLİTİKA" şiarını yükseltmiştir. Ulusal Kongre tartışmaları "ULUSAL OTORİTE" kavramı içinde genişletilerek Kürdistan'da ve Kürt ulusal hareketleri içinde kurumsallaşmanın önemini vurgulamıştır.

Ancak düşüncede haklı olmak başka şey , bizzat yaşanan pratikte başarılı olmak başka şeydir. Tarih illaki haklı olanların

tarihi değildir ve haksızların da tarih yarattıkları pekala bir gerçektir.

Kürdistan'da yaratılan kaos ortamı içinde tek tek örgütlerin gelişmelere köklü müdahale şanslarının bulunmadığı bir dönemde somut birlik çalışmalarına gidilecekken , çeşitli teorilerin arkasına sığınılarak parçalı yapının devamı sağlanmıştır. Ya da bu tür görüşmeler ciddi biçimde ele alınmamıştır.

Kaynağını , kendini yenilemek ve aşmak konusunda gösterilen isteksizce davranışlardan alan bu hareket tarzının yapımızı durgunlaştırması ve kemirmesi kaçınılmazdır. Gelişme gösteren politikalar izlenmiyor ya da izleniyor gibi gösteriliyor ama eski tutum ve davranışlarda

gerçekleştirilen ve TSK adını alan birlik süreciydi.

Önder konumda olan arkadaşlar bu tecrübelerden yeterli şekilde faydalanamadılar. Onlar herşeyi TSK adıyla görmeye başladılar. Tekke zihniyetine yönelerek TSK'nın misyonundan uzaklaştılar. Birlik çalışmalarıyla ilgili tabandan sorular sorulduğunda "hiç bir hareketin henüz net olmadığı ve bizde yaşanan sorunların bir benzerinin onlar tarafından da yasandığını " bir gerekçe olarak gösterdiler.

Bunlar TSK'nın siyasal kimliğine yakışmayacak , onun önüne koyduğu tarihsel misyona yakışmayacak davranışlardı.

Bugüne dek TSK'ya çeşitli çevrelerden iş ve

sayfalarını yaşadığı bir dönemde , kendi toprağından yurdundan zorla göç ettirildiği bir dönemde siyasal hareketlerin tekkeler gibi yaşatılmaya çalışılmasının ne anlamı olabilir ?

Eğer ilahi bir kudret beklenmiyorsa , kendi gücümüzden, ulusumuzun gücünden başka hiç bir mucizevi güç yoktur.

Kürdistan'da her sosyok sınıfin her sosyal tabakanın , hatta bölgesel özellikleriyle aşiretlerin bile kendi kişiliklerini ulusal bir yapı içinde buldukları politik örgütlenmelerini yaratmaları bu "mucizevi " gücün kendisidir.

Bazı sol çevrelerin Kürt ulusal hareketinin önünü , bölge sömürgeciliğinden

Kürdistan'da yaratılan kaos ortamı içinde tek tek örgütlerin gelişmelere köklü müdahale şanslarının bulunmadığı bir dönemde somut birlik çalışmalarına gidilecekken , çeşitli teorilerin arkasına sığınılarak parçalı yapının devamı sağlanmıştır . Ya da bu tür görüşmeler ciddi biçimde ele alınmamıştır.

ısrar ediliyor. Dolayısıyla ortaya çıkan çelişkili durum birimleri işlemez duruma getiriyordu. Bu önder konumda olan arkadaşların da gittikçe ağırlaşan sorunlar altında boğulması sonucunu doğurdu.

TSK önüne koyduğu misyonları, özellikle birlik konusundaki hassas tutumunu uygulayamıyor, hiç bir açılım gösteremez duruma düşüyordu. Oysa birlik tartışmalarında inisiyatifi ele alan tarafın TSK olması gerekirdi. TSK' nın bu konuda bir ayrıcalığı daha vardı : O da pratikte yaşanan KIP Geçici Birlik Komitesiyle , TKSP Roja Welat arasında

eylem birliği çağrılılarıyla , siyasal birlik konusunda yapılan çağrılar bulunmasına karşın bu konuda ciddi adım atılmadığı gibi , kadrolar arasında siyasal planda hiçbir durum değerlendirmesi yapılmamış , tarafların siyasal görüşleri, programları, pratikleri değerlendirmeye tabi tutulmamış ve sorun yüzüstü bırakılmıştır.

Oysa tarih ve dönem yakamıza yapışmış bizi boğmakta , sonuç istemektedir. Geline aşamada hiç kimsenin ortak imzalanan bir kaç bildiriyle işi geçiştirme şansı yoktur. Halkımızın sömürgeci terör altında tarihin en karanlık

soyutlanmış kaba bir emperyalizm teorisiyle kesmeye çalıştıkları görülmektedir. Bunlar , 1980 öncesi Kürt örgütlerinin önüne dikilen ulus/sınıf çelişkisinin devamından başka bir şey değildir.

Şimdi de ulusal hareketin yönünü değiştirmek ve toplumumuzda zaten var olan karışıklıkları içinden çıkılmaz hale getirmek için toprak işgalleri teşvik edilmektedir. Sınıf politikası adına yapılan bu eylemler gerçekte merkez ağırlıklı sömürgeci politikalarından başka bir şey değildir. Türkiye'de Kürt sorununun ulusal değil, "geri kalmışlık ve feodalizm

YENİDEN ÇIKARKEN

Ülkemizde gelişen mücadelenin boyutlarının gerçekten ulusal bir yapı almaya doğru gittiği bu tarihsel dönemde Heviya Gel de üzerine düşen görevi hiç bir çekince koymadan yerine getirmeye çalışacaktır.

Yüzlerce yıllık savaş geleneğine rağmen Ulusumuzun siyasallaşmasının yeni yeni boyutlandığı böylesi bir dönemin tarihsel önemine değinmek elbette anlamlı olmaktadır.

Ancak , bunun gerçek anlamı bu dönemin istemlerine yanıt vermekle kendisini ifade edecektir. Bu dönemin birlikten geçtiğini belirtmeye gerek yoktur kanısındayız

Yeniden buluşmak ümidiyle...

Değişen Dünya ve Değişmeyen...

1) Sosyalizmin bir sistem olarak ortadan kalkması ve sosyalizmin yeni ekonomi-politikasına ilişkin görüşlerin henüz gelişmiş sanayi ülkelerinde pratiğe aktarılamaması .

2) "Yeni Dünya Düzeni" içinde genel olarak dünyanın özel olarak kapitalizmin aldığı boyutlar.

Sosyalist sistemin hiç umulmadık biçimde yıkılması kapitalizme geniş pazar olanakları açmasına rağmen , dünyadaki ekonomik kriz yeni değişimleri zorlamaktadır. Bu şüphesiz ki adaletli , demokratik ve sosyalist bir dünyanın yaratılmasında ön veriler olarak karşımıza çıkmaktadır. Ancak sosyalizme ilişkin sorunlar ne olursa olsun, bizim kendi özgülümüzde Ulusal Demokratik Devrim aşamasının sorunlarını daha bir ciddiyetle ele almamız gerekmektedir. Her sınıfın ve her sosyal tabakanın ulusal kurtuluşu ilişkin aldığı ve alacağı konum abartmalara yer vermeden değerlendirilmek durumundadır. Ve buna bağlı olarak program yapılması bir zorunluluktur. Çünkü söz konusu olan toplumsal sistemimizi tarihte hiç yaşamadığı biçimde harekete geçirecek

" olduğunu söyleyen Bülent Ecevit'e yakışan politikalar bunlar.

Sömürgeciliğin ülkemizde uyguladığı kirli savaşın aleti olan, MİT örgütlenmesini yürüten toprak ağaları için ulusal ağırlıklı bir propogandayla uygulanabilecek olan bu tür eylemlerin dejenere edilerek fark gözetilmeden

HEVİYA GEL

OKU

OKUT

olan Ulusal Demokratik Devrimdir. Bu devrim gerçekleştirilmeden ne sosyal bir devlet, ne de sosyalist bir devlet olabilirsiniz. Ya da biraz daha ileri giderek bir çoğumuzun yüreğini yakan ateşe yön verelim : Ne de insanlığın en yüce ideali olan komünizme doğru bir adım atabilirsiniz !

Eğer Kürtlerin çağdaş değerlere ve haklara sahip olan bir ulus olarak gün ışığına çıkması isteniyorsa somut dünya gerçekliğinden hareket etmekten başka çıkar yol yoktur. Değişen şartlara değişmeyen değerlerle karşı koymak belki mitolojik kahramanlara özgüdür. Ancak tarihi paramparça edilmiş Kürt halkının böylesi bir kahramanlığı yaşamaya tahammülü kalmamıştır.

Yukarıda sıraladığımız tüm nedenler bize sosyalist bir hareketin ulusal kurtuluş savaşındaki yeri ve rolüne ilişkin açık belirlemeler yapma zorunluluğunu dayatmaktadır.

Kendiimizi bütün toplumun temsilcisi olarak mı , yoksa toplumun bir parçası olarak mı görüyoruz ?

Buna yanıt verilmelidir...

tüm büyük toprak sahiplerini kapsamı ulusal sorunun karşısına dikilmiş bir başka engeldir.

Tüm bunlar bizim sınıfları unuttuğumuz , emperyalizmi gözardı ettiğimiz anlamına mı geliyor ?

Bunu aramak boşuna bir gayret olacaktır ...

Kapitalist sistem varoldukca bu kavramlar da , bu gerçekler de var olacaktır. Ancak ne var ki her kavramın , her gerçeğin anlamı her toplum için aynı değildir. Bu özellikle sosyo-ekonomik yapısı birbirinden çok farklılıklar gösteren toplumlar için daha da belirgindir. Kürdistan gibi devlet gerçekliği olmayan , bazı parçalarında modern sınıflardan bile bahsetmenin imkansız olduğu bir toplumsal gerçeklik karşısında yeniden Marks'a dönmek , Lenin ile Kautsky ve yine Lenin - Troçki arasındaki tartışmalara geri dönmek gerekmiyor mu ?

Şunu kuvvetle söyleyebiliriz ki İ. BEŞİKÇİ' nin ulusal sorun konusundaki görüşlerinin Türk Solu tarafından eleştiri yağmuruna tutulmasının gerisinde yatan tartışmaların kaynağı tarihin derinliklerinde yatmaktadır. Diyalektik bağından kopmuş mekanik şemalarla toplumsal

yapımızı analiz etme çabaları bir sonuç vermeyecektir. Bu nedenle kaynağını toplumsal gerçekliğimizden alan araştırmalara ağırlık vermek , var olan teorileri bu kaynaklar açısından değerlendirmek hem kendi tarihselliğimiz açısından , hem de marksist tarih açısından kayda değer sonuçlar verecektir.

DEĞİŞEN DÜNYA VE DEĞİŞMEYEN BİZLER

Doğada hiçbirşey yoktur ki kendisi değişime tabi olmasın. Her şey hareket halindedir ve değişim de yasasını bu hareketten alır. İnsanlar, sosyal yapılar, sistemler,kavramlar hepsi taşıdıkları özgül yapılar çerçevesinde bu değişimden nasiplerini alırlar.

Madde değişiminin bilincine varmadan kendisini yenilerken insan, bilinçli bir eylemin merkez noktası olan insan ne yazık ki madde gibi sözkonusu değişimin hem farkında olmayabiliyor, hem de buna karşı direnebiliyor. Kör bir inatla eski değer yargılarını ,eski alışkanlıklarını , eski yaşam biçimini tekrar etmekte ısrarlı olabiliyor.Etrafı, kendisini çevreleyen dünya değişse de ve hatta kendisi bu değişim olgusundan, tartışmasından etkilense de o, bu gerçekliğe inatla karşı durabilmektedir.

Oysa Lenin , tarihin akışına karşı duranlar sınıfına kendilerini marksist gösterip ,gerçekte kaba birer materyalist olarak yerinde sayan "solcu"larımızı da katmaktadır. Lenin "akıllı idealizm akıllı materyalizme, aptal materyalizmden daha yakındır" derken bu gerçekliği de vurgulamak istemiştir. Kaba materyalistler idealizme karşı olduklarında ısrarlı olsalar da , metafizik düşünmenin tek yanlılığına kapıldıkları için aynı zamanda "kötü" bir idealisttirler.

Şüphesiz bu olgunun tedavisi çoğu kez zamanla birlikte elde edilen değişim zorunluluğunun bilinçlere işlenmesiyle olmaktadır.

Şimdi bizde, kendi politik alanımızda , yılların verdiği alışkanlıklardan kurtulamayan,

Oysa üstlenilen sorumluluğun kişinin sadece kendisiyle veya içlerinde buldukları grupla sınırlı olmadığı bilinmektedir. "Günah" bunlarla sınırlı olsaydı bizimde söyleyecek fazla bir sözümüz olmazdı. Ne var ki politik yapılar olmaları bakımından işlenen "günah"ta toplumsallaşmaktadır.

Öyleyse bu günahın altından nasıl kalkabilir ve düşünce perspektivimizi geliştirebiliriz ?

sosyal yapımızın hastalıklarını açıklamaya çalışıyoruz ?

Bir yaşam biçimi haline getirilen teorilerin toplumsal gerçekliğimiz açısından uygulanabilir olmaları bakımından değil, sadece "inanç" kavramıyla savunulduğu bilinen bir durum değil midir ?

Her sınıfın ve her sosyal tabakanın ulusal kurtuluşa ilişkin aldığı ve alacağı konum, abartmalara yer vermeden değerlendirilmek durumundadır.Ve buna bağlı olarak program yapılması bir zorunluluktur. Çünkü, söz konusu olan toplumsal sistemimizi tarihte hiç yaşamadığı biçimde harekete geçirecek olan ulusal demokratik devrimdir. Bu devrim gerçekleştirilmeden ne sosyal bir devlet, ne de sosyalist bir devlet olabilirsiniz.

Çünkü o bir insandır ve sosyal sorunların kaynağıdır.Toplumsal yapıda bu tür unsurlar olduğundan dolaydır ki krizler,bunalımlar , sorunlar çıkmakta, kendisini yeni toplumun öğeleri olarak görmek isteyenlerle çatışmaktadırlar.

Bu nedenlerle, tarihin akışını durdurmak isteyenleri sadece idealist felsefe sınırları içinde göstermek oldukça yetersiz kalmaktadır. Materyalist felsefenin diyalektik temelinden kopartılarak bürokratik bir devletin resmi ideolojisi haline sokulmasından beri , kaba materyalistlere yönelik gözle görülür hiç bir felsefi hareket gerçekleştirilmedi.

değişimlere ayak uyduramayan veya "değişme" kavramını gururuna yediremeyen ve bu nedenle direnen , çağı, dönemi önemli ölçüde etkileyen olayları görmemezlikten gelen yapılar ne yazık ki önderlik konumlarına ters düşen davranışlarla eski değer yargılarına sarılmaktadırlar. Kendileri için bir varlık şartı haline getirdikleri düşünceler içinde boğulan bu unsurların tarihle hesaplaşmalarını beklemek kaybedilmiş zamandır. Yeni değerlerin yarattığı korkular ve bunların eski değerlerle olan çatışması altında ezilen politik önderlikler konumlarını yitirmekle karşı karşıyadırlar.

Bu durumda daha zor olanın değişen değerler içinde toplumsal ve ulusal gerçekliğimizin nasıl ele alınacağına ilişkin sorunlar olmaktadır.

Hiç şüphesiz biz burada bizzat sosyalizmin kendisini yargılama durumunda değiliz. Tam tersine bunun gelişmiş Batı toplumlarının üstesinden geleceği bir sorun olarak görmekteyiz. Bizde ise sorunun ulusal demokratik boyutuna ait kapsamlı politikalar üretmek düne göre bugün çok daha önem arz etmektedir. Bizi böyle düşünmeye zorlayan iki neden vardır :

devamı s. 5'te

Heviya Gel'in bu sayısında TSK PROGRAM TASLAI'nı TSK üye ve sempatizanları ile tüm devrimci yurtseverin tartışmasına açıyoruz. Taslak tartışmaları üzerine gelen eleştirel ve taslağı geliştirici yazılara, değişik düşüncelere yayımmızın sayfalarında yer vereceğimizi değeli okurlarımıza duyuruyoruz.

Heviya Gel Redaksiyonu

TSK PROGRAM TASLAĞI

Kürdistan'ın Sömürgeleştirilmesi Süreci

Nüfusu 30 milyonu aşan Kürt halkı, günümüzden binlerce yıl önce Kürdistan olarak adlandırılan topraklar üzerinde yaşamış; istikrarlı topluluklar kurmuş ve aynı bölgelerde yaşamış komşu halklarla birlikte günümüz dünyası uygarlığına büyük katkıları olan Mezopotamya uygarlığının mirasçısıdır.

Kürdistan, önemli yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarıyla tarım ve hayvansal ürünlere sahip bir bölgedir. Ayrıca önemli ticaret yollarının da bu bölgelerden geçmesi gibi durumlar, Kürdistan'ın coğrafik, stratejik ve jeopolitik önemini daha bir arttırmıştır. Bu faktörler, Orta Çağların güçlü feodal devletlerinin Kürdistan'ı sık sık işgal ve talan etmelerine, zenginlik kaynaklarının yağmalanmasına; üretim güçlerinin önemli ölçülerde tahrip edilmesine, ekonomik ve toplumsal gelişmesinin bir bütün olarak yıkıma uğramasına neden olmuştur.

1639 yılında imzalanan Kasr-ı Şirin Anlaşması ile Kürdistan ilk kez Osmanlı ve İran Safevi İmparatorlukları arasında ikiye bölündü. Halkımızın tarihinde görülen bu ilk parçalanma, aynı zamanda Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesinin de başlangıcı oldu. Bu iki büyük feodal imparatorluğun Kürdistan'da yürüttükleri uzun süreli savaşlar yüzünden ülkemiz yakılıp yıkıldı, yağmalandı; ekonomik, sosyal ve kültürel gelişmesi önemli derecede engellendi. 19. yüzyıl boyunca Kürdistan'daki zenginlik kaynaklarımızın talan edilip yağmalanmasına batılı kapitalist-emperyalist devletler de katıldılar. Birinci Paylaşım

Savaşını izleyen dönemlerde 1923 yılında imzalanan Lozan Antlaşmasıyla batılı emperyalist ülkelerin de çıkar ve onayları doğrultusunda bu kez Kürdistan Türkiye, İran, Irak ve Suriye arasında dörde bölündü ve sömürgeleştirme süreci bu yılları izleyen dönemlerde tamamlandı.

Kuşkusuz Kürdistan'ın bölüşülmesi ve sömürgeleştirilmesi kolay olmadı. Kürt halkının sayısız direnişiyile karşılaştı. Bu süreçte Kürtlerin gerçekleştirdikleri direnişler, bağımsızlık hareketlerine de dönüşerek uzun yıllar devam etti. 1805'te Süleymaniye'de Abdurrahman Paşa Baban Hareketi, 1814'te Revanduz'da Muhammet Paşa Hareketi, 1842-46'da Cizre'de Bedirhanlar Hareketi, 1855'te Hakkarî'de Yezdan Şer Hareketi, 1880'de Urmiye ve Botan'da Şeyh Ubeydullah Hareketi, 1918'de Şeyh Mahmut Berzenci'nin yürüttüğü bağımsızlık hareketi, 1920'de Koçgiri Hareketi, 1925'te Şeyh Sait Hareketi, 1926-30'da Ağrı Hareketi, 1937-38'de Dersim Hareketi, 1946'da Mahabad'da kurulan Kürdistan Demokratik Cumhuriyeti, 1961-75'te Molla Mustafa Barzani'nin yürüttüğü hareket; Kürtlerin ulusal başkaldırı ve bağımsızlık hareketlerine örnek olarak gösterilebilir.

Kürdistan'da boy veren bu direnme ve bağımsızlık hareketlerin tümü sömürgeci bölge devletlerinin ortak davranış ve ittifakları sonucu kanlı bir şekilde bastırıldı.

Kimi ulusal hareketlerin kanlı bir şekilde bastırılmasında görüldüğü gibi sadece sömürgeci bölge devletlerinin ortak çabaları ve tavır alışlarıyla değil; bunlarla birlikte batılı emperyalist-kapitalist devletler de aktif bir rol oynadılar. Ş. Mahmut Berzenci Hareketi, bizzat İngilizler tarafından bastırıldı. Şeyh Sait Hareketinde

Fransızlar, demiryolunun Türk birlikleri tarafından kullanılmasına izin vermek suretiyle hareketin bastırılmasında yardımcı oldular. Mahabad'da kurukan ve ancak 11 ay yaşayabilen Kürdistan Demokratik Cumhuriyeti de ABD ve İngilizlerin ortak yardımlarıyla İran Şahlık Monarşisi tarafından yıkıldı.

Sömürgeci bölge devletleri ülkemizi aralarında bölüşüp sömürgeleştirmekle, halkımızı kölelik zincirine vurmakla kalmadılar. Onlar, halkımızı Türkleştirmek, Araplaştırmak ve Farslaştırmak için sömürge ülkelerde bile eşine az rastlanan çağımızın en barbar baskıcı, asimilasyoncu ve soykırımcı yöntemlerine başvurdular ve halkımızı inkar etmek için ellerindeki tüm olanakları sonuna kadar kullandılar. Düşmanlarımızın bu barbarlık uygulamalarına karşı halkımız da düşmana inat hiç bir dönem boyun eğmedi ve kölece yaşamayı kabul etmedi ve her parçada değişik tarihlerde ve düzeylerde de olsa hep direndi, ulusal demokratik mücadelesini sürdürdü, sürdürüyor. Günümüzde de ülkemizin her parçasında halkımızın sürdürdüğü ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi daha bir kitleselleşerek devam ediyor ve uluslararası kamuoyunun da gündemine girerek uluslararası bir nitelik kazanıyor.

Devrimimizin Perspektifleri ve İttifaklar Sorunu

İkemizin bölge devletleri arasında ve emperyalizmin çıkarlarına uygun olarak silah zoru ile parçalanıp sömürgeleştirilmesi; dün olduğu gibi bugün de önemli bir sömürü alanı, bölge açısından da stratejik bir konuma sahip olması; Kürdistan sorununa hem Ortadoğu, ham de uluslararası bir konum kazandırıyor.

Diğer yandan Kürdistan'ın parçalı durumu, halkımızın, sömürgeci devletlerin çizdiği "sınırlar"ı tanımamasına rağmen bir gerçekliktir. Çünkü bu durum, nesnel olarak her parçanın ekonomik-sosyal ve siyasal yapısında da kendisini farklı biçimlerde gösteriyor. Fakat sözkonusu farklı gelişme, her parçanın önünde bulunan tarihsel devrim aşamasını değiştirmiyor ve parçalar arası etkileşimi engellemiyor. Zorunlu dayanışma ve birliğin gerekliliğini ortadan kaldırmıyor. Tersine, devrimimizin perspektiflerinde ve ittifaklar sorununda bu gerçekliğin gözönünde bulundurulmasını zorunlu kılıyor.

Bu ve buna eşlik eden diğer somut tarihi, siyasal ve toplumsal koşullar çerçevesinde sorunu ele aldığımızda; Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun önünde bulunan tarihsel devrim aşaması, ulusal demokratik devrimdir. Ulusal çelişkinin tayin edici olduğu bu aşamada devrimimizin temel hedefi, sömürgeci boyunduruğa son vermek; Türk sömürgeciliğini ve batılı müttefiklerini kovmak, Kürdistan'da bağımsız, özgür ve demokratik bir cumhuriyet kurmaktır. TSK'nın nihayı amacı, Kürdistan'da sosyalizmi kurmak ve gelişmiş bir sosyalist toplumu yaratmaktır.

Devrimimizin dış düşmanları, sömürgeci Türk devleti ve müttefikleri, içte ise; halkımıza karşı sömürgecilerle işbirliği yapan işbirlikçi Kürt burjuvazisi, büyük toprak sahipleri ve diğer gerici güçlerdir. Buna karşı başta işçi sınıfı ve köylülük olmak üzere kent küçük burjuvazisi, ulusal aydınlar ve objektif olarak ulusal burjuvazi, devrimimizin bağlaşıklarını ve

toplumsal tabanını oluşturur. Ulusal burjuvazinin kaypak ve ikili karakteri, mücadele sürecinde daha bir belirginlik kazanır. İkenin bağımsızlığa kavuşturulması ekseninde çıkarları çakışan bu sınıf ve katmanların bileşiminde ifadesini bulan halkçı karakter, aynı zamanda devrimimizin bu ilk aşamadaki karakterini de belirler.

Kürdistan işçi sınıfı, toplumumuzun en dinamik ve devrimci sınıfıdır. Onun örgütlülük ve nicel olarak zayıf olması, ulusal ve enternasyonalist görevlerini gereği gibi yerine getirmesine engel değildir. İkemiz nüfusunun ezici bir çoğunluğunu oluşturan köy ve kent emekçileri de işçi sınıfının temel bağlaşıklarıdır. TSK, başta işçi sınıfı olmak üzere köy ve kent emekçilerini, diğer ara katmanları ve ulusal burjuvaziyi, Kürdistan'ın bağımsızlığa kavuşturulması ve toplumun demokratik bir gelişme yoluna sokulması hedeflerinde ulusal demokratik cephede birleştirmeye çalışır. Kuzey Kürdistan'da yaşayan tüm uluslardan işçi ve emekçileri kendi çatısı altında örgütler; Kürdistan'daki ulusal azınlıkların demokratik örgütleriyle işbirliği yapar.

TSK, ulusal demokratik cepheye giden yolda sömürgeciliğe ve her türden gericiliğe karşı mücadele ekseninde, demokratik ve eşitlik ilkelerini esas alarak tüm devrimci-demokratik ve yurtsever güçlerin biraraya gelmeleri için yoğun çaba harcar. Kuzey Kürdistan ve diğer parçalardaki ulusal kurtuluşçu parti ve örgütlerin tümüne karşı, izledikleri ideolojik-politik çizgiyi temel alan bir yaklaşım içinde olur ve onları sömürgeciliğe karşı aldıkları konumlara göre değerlendirir. Düşmana karşı silahlı veya politik mücadele sürdüren tüm Kürdistanlı hareketleri yurtsever olarak görür. Devrimci-yurtsever örgütler arasında görülen karşılıklı tasfiyeci anlayışlara ve terör uygulamalarına karşı ideolojik mücadele eder. Yurtsever-devrimci örgütler arasında ortaya çıkabilecek sorunların demokratik ve barışçı yoldan çözümlenmesine ve örgütler arasındaki ilişkilerde demokratik ilkelerin yerleşmesine çalışır.

Ulusal kurtuluş sürecinde işçilerden başlayarak köylüler, kent küçük burjuvazisi ve diğer halk katmanlarının temel istemi bağımsız bir Kürdistan Cumhuriyetidir. Bağımsızlık istemi, aynı zamanda halkımızın yaşadığı Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ulusal kurtuluş güçleriyle dayanışma ve birlik içinde bulunmanın, silah zoruyla parçalanmış ülkemizi birleştirmenin de bir gereğidir. Ayrıca sözkonusu dayanışma ve birlik, Kürdistan sorununun bölgesel ve uluslararası boyutlarının da dayattığı zorunluluktur. Ortak düşmana karşı ortak savunma ve direniş stratejilerinin geliştirilmesi için de bu gereklidir. Kürdistan'ın parçalarındaki savaşımın birbirini yakından etkilemesi de bunun için elverişli koşullar yaratmaktadır. Bu yolda mesafe katedilmesi, düşman güçlerin Kürt ulusal hareketinin zaaflarından yararlanmalarını engelleyecek; ortak saldırıların püskürtülmesi, ulusal birliğin sağlanması, dil ve kültürün geliştirilmesi ve Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan'ın kurulması için uygun koşulların yaratılmasını olumlu yönde etkileyecektir. Bu yüzden Kuzey Kürdistan Devrimimizin en yakın müttefiki, diğer Kürdistan parçalarının ulusal kurtuluş güçleridir. Bu inançla TSK, her parçada kendi seyri içinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinde yer alan tüm yurtsever, demokrat ve devrimci güçlerle, bunların işçilerine karışmadan en yakın dayanışmanın örg-

ütlenmesi konusunda çaba harcamayı görev olarak kabul eder. Ulusal kurtuluş güçleri arasında eşgüdümün ve giderek ulusal bir otoritenin örgütlenmesi için çalışır.

TSK, yukarıda belirlenen devrimimizin stratejik hedefleri ve bağımsız gelişme yolunun yanısıra, tarihi gelişmelerin sunabileceği başka olanakları da gözardı etmez. Tersine, Kuzey Kürdistan ve Türkiye devrimlerinin çıkarları gerekli kıldığı durumlarda, eşitlik esaslarına dayalı demokratik bir federasyonun oluşturulmasını da ulusal sorununun diğer devrimci bir çözümü olarak kabul eder. Dolayısıyla K.Kürdistan ve Türkiye halklarının ortak düşmana karşı mücadelede sıkı bir dayanışma içinde olmaları gereğine inanır. Sömürgeci-faşist devlet çarkının dağıtılmasını, emperyalizmin ülkelerimizden kovulmasını, tekellerin ekonomi üzerindeki denetimlerinin kaldırılmasını ve Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce belirleyebilmesini içeren ortak bir savaşın örgütlenmesi için de çalışır. Bu ilkeleri esas alan ortak savaşım için birleşik halk cephesinin örgütlenmesi gerektiğine inanır. Bu nedenlerden ötürü TSK, Türkiye işçi sınıfını ve demokrasi güçlerini de en yakın müttefiklerinden biri olarak görür ve ortak savaşımın örgütlenmesi için çaba harcar.

Devrimimizin uluslararası stratejik müttefikleri ise, başta sömürgeci bölge devletlerindeki Türk, Arap, Fars işçi sınıfı ve demokrasi güçleri olmak üzere dünyadaki tüm sosyalist güçler, bağımsızlık ve özgürlükten yana olan, halkların eşitlik ve kardeşliğine inanan tüm ilerici, yurtseve, devrimci ve hümanist parti, kurum ve kuruluşlar, kapitalist ülkelerin işçi dınfı hareketleri ve ulusal kurtuluş güçleridir. Hareketimiz, uluslararası güçlerden enternasyonalist dayanışma ve bağımsızlık ve özgürlük mücadelemize yardım sağlama sorununda bağımsız ve kişilikli bir ulusal politika yürütür ve her zaman halkımızın genel devrim çıkarlarını ön planda tutar. Ayrıca ülkemiz, acımasız bir savaş ocağı olan Ortadoğu'da önemli ve stratejik bir konuma sahiptir. Ortadoğuda gelişen bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi mücadelesinin gelişmesi, güçlenmesi ve yeni bir nitelik kazanması; ulusal bağımsızlık savaşımız açısından da elverişli koşullar yaratacak, mücadelemizin manevra alanını genişletecektir. Bu nedenlerle bölgedeki gelişmelerin yakından izlenmesi ve değerlendirilmesi, sömürgecilğe karşı savaşın emperyalizme ve her türden gericiğe karşı mücadele ile birleştirilmesi gerekiyor.

Devrimimizin Gelişme Yolu

İkmez devriminin stratejik hedeflerini belirleyen bugünkü somut tarihi, ekonomik ve sosyal koşullar, aynı zamanda devrimimizin gelişme yolunu belirler. Devrim için savaşan parti ve örgütler açısından devrimin stratejik hedeflerinin belirlenmesi ne kadar zorluyorsa; onunla diyalektik bir bağlantı içinde bulunan mücadele biçiminin de açık ve net bir şekilde konulması bir o kadar zorunlu ve gereklidir. Çünkü devrimimizin gelişme yolu, devrimci eylemin örgütlenmesinde gerekli bir pusula niteliğindedir.

Bu bilimsel gerçeklikten hareket eden TSK, ulusal ve sınıfsal bilincin kitlelere götürülmesinde, sömürgecilğe, emperyalizme ve yerel gericiğe karşı mücadelede her türlü

mücadele araçlarından yararlanır ve onları ustaca kullanır. Devrimimizin bağımsız gelişme yoluna uygun olarak uzun vadeli bir halk savaşının örgütlenmesi gerekli ve zorunludur. Silahlı propaganda, gerilla mücadelesi ve uzun vadeli halk savaşını hedefleyen ve bu bazda oluşturulması zorunlu ve gerekli olan askeri örgütlenme, askeri politikamızın bir çekirdeğini oluşturur ve mücadele içinde gelişerek devrimden önce ve sonraki halk ordusunun da kurulup geliştirilmesinde klavuzluk misyonunu yerine getirecek olan bir altyapı ve kurtuluşumuzun güvencesi olacaktır.

Sosyo-Ekonomik Yapı ve Sınıfsal Mevzilenme

İkmez bugün de parçalı bir sömürge durumundadır. Sömürgeci-sömürge ilişkileri, her parçanın ekonomik ve toplumsal yapısı, sömürgeci ülkelerdeki farklı sosyo-ekonomik gelişme ve değişimlere göre geliştirilmeye çalışıldı. Sömürgeci ülkelerdeki merkezleşmeye bağlı olarak sömürgeci denetim mekanizması geliştirilip pekiştirildi. Dolayısıyla her parça, o parçayı elinde bulunduran egemen ülkedeki kapitalist gelişmeye bağlı olarak, parçalı ve geri bir ekonomik-sosyal ve siyasal gelişme sürecine sokuldu.

Kuzey Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısı da sömürgeci-tekelci Türk burjuvazisine bağımlı olarak gelişti ve gelişen aşamada ülkemizin bu parçasında kapitalizm, egemen üretim biçimi haline geldi. Ancak bölgedeki kapitalizmin gelişmesi, sömürgeci ilişkiler tarafından engellendiğinden, bu gelişim daha acılı, çarpık ve dengesiz bir yapı oluşturdu. Bununla birlikte yer yer kapitalizm öncesi ekonomik ilişkiler varlığını halen sürdürülmüştür. Sömürgeci sermayenin devlet kapitalizmi şeklindeki sıkı kontrolü ve Kürdistan'da da yaratılan sermayenin sürekli bir şekilde Türk metropollerine akması sonucunda Kürt burjuvazisi cılız kaldı. Zaten Kürdistan'da varolan sermayenin çoğunluğu da Türk devletinin tekelindedir.

K.Kürdistan'da yerli ürünleri düşük fiyatlarla üreticilerden alıp metropollere aktaran; bölgemizde de sömürgeci tekelci Türk burjuvazisinin acenta ve bayiliğini yapan ticaret burjuvazisi,, kapitalizmin gelişmesi ve egemen üretim biçimi haline gelmesi sonucu oluşan sanayi burjuvazisinden daha fazla gelişmiştir. Sömürgeci tekelci burjuvazinin Kürdistan'daki işbirlikçileri durumunda olan sanayi ve ticaret burjuvazisinin bu kesimi, işbirlikçi karakterlerinden ötürü ulusal demokratik devrimimizin karşısında yer alıyorlar.

Kürdistan pazarına sahip olmak isteyen ve bu karakterinden ötürü de sömürgeci-tekelci ve işbirlikçi burjuvazi ile çıkar çelişkileri bulunan sanayi, ticaret ve kır burjuvazisinin bu kesimleri ise, ulusal niteliklerinden ötürü devrime kazandırılması gerekiyor. Devrimin gelişme yolunda ulusal burjuvazinin uzlaşmacı, kaypak ve ikircimli karakteri de devamlı gözönünde bulundurulması gereken bir özelliktir.

K.Kürdistan'da kapitalizmin gelişmesi ve egemen bir duruma gelmesi, beraberinde işçi sınıfını da oluşturmuştur. Sömürgeci ve yerli burjuvaziye ait fabrikalarda çalışan sanayi proletaryası ile devlet işletmelerinde, maden yataklarında ve petrol işletme alanlarında çalışan işçi sınıfı, Kürdistan'daki genel işçi sınıfı içinde bir azınlığı oluş-

turur. Buna karşın bayındırlık, özel ve devlet işletmelerine ait inşaat sektörleri ve toplumsal hizmetlerde çalışan işçiler daha büyük bir kesimi oluşturur. Fakat şunu da vurgulamalıyız ki Kürdistan'daki en büyük işçi sınıfı kesimi, tarım proletaryasını oluşturur. Tarım proletaryası, en fazla devlete ve özel sektöre ait üretim çiftliklerinde, ormancılıkta, sanayi bitkileri işleten işletmelerde ve diğer kapitalist tarım işletmelerinde yoğunlaşmıştır. Kürdistan işçi sınıfının bir parçasını oluşturan ve belirli mevsimlerde metropollere giderek çalışma zorunda kalan yarı-proleter dediğimiz kesim ise iş mevsimi bitiminde tekrar yerlerine dönüyor ve böylece Kürdistan'la olan ilişkilerini koparmadan sürdürüyor.

retim araçları karşısındaki konumları, en disiplinli bir sınıf oluşturmaları gibi özellikleri, işçi sınıfını devrimimizin en kararlı ve öncü gücü konumuna getiriyor. Gerçek kurtuluşu bu sınıfın ideolojik, politik ve örgütsel öncülüğü yapabilmesiyle mümkündür.

Sömürgeci Türk burjuvazisi, K.Kürdistan'ı sömürgeleştirme sürecinde kendine işbirlikçi bir kesim yaratmış ve bu işbirlikçi kesim de Kürdistan'daki egemen feodal güçler oluşturduğundan,feodal ilişkilerin tasfiyesi bilinçli bir şekilde geciktirilmiştir.Bu yüzden toprak ağalarının desteğinin kaybedilmemesi için toprak reformu gerçekleştirilmemiş; az sayıda toprak ağası, toprakların büyük kesimine sahip olmuş ve milyonlarca köylü az topraklı ve topraksız kalmıştır. Süreç içinde Kürdistan'da kapitalizmin gelişmesi sonucu feodal toprak ağalarını da dönüşüme uğratarak kapitalistlemiştir. Angarya, tefecilik, yarıcılık gibi feodal kalıntıların halen yer yer varlığını sürdürmesi ve hatta aşiretçilik, şeyhlik gibi gerici kalıntıların da üst yapıda halen varlıklarını kısmen sürdürmelerine rağmen kırsal alanlarda da kapitalizmin egemenliği sağlanmıştır. Bunun sonucu köylülük de kendi içinde sınıfsal ayrışmaya uğramıştır. Bu durum, Kürdistan'da zaman zaman büyük toprak sahipleriyle topraksız köylüler arasında kanlı çatışmalara da neden olmuştur. Artık kırsal alanlarda bile tarımsal ürünler modern araçlarla pazar için yapılmaktadır. Büyük toprak sahiplerinin işbirlikçi karakteri, bunları da ulusal demokratik devrimimizin karşısında bir konum almalarını birlikte getirmiştir.

Kırsal alanlardaki bu gelişme ve ayrışma sonucu oluşan orta köylülük, ikili bir karaktere sahiptir. Bir taraftan emeği ile geçimini sağladığı için emekçi bir nitelik taşıyor ve çıkarları sürekli sömürgecilerle işbirlikçi olan toprak sahipleri arasındadır; bir taraftan da belirli bir toprağa sahip olduğu için zenginleşme eğilimini taşıyor. Oluşan zengin köylülük ise, üretim araçlarına sahip olup işçi çalıştırıyor ve bu özelliği ile de sömürücü bir kesim oluşturuyor. Diğer yandan da büyük toprak sahipleri ve sömürgecilerle de çıkar ilişkileri vardır. Kırsal alanlarda da tekelleşmenin hızlı gelişmesi sonucu orta köylülük kesimi de giderek yoksullaşılıyor.

Kırsal alanlarda en büyük baskı ve sömürüyü gören topraksız ve az topraklı köylülük ise,köylülüğün en geniş kesimini oluşturuyor. Köylülüğün bu kesimi, büyük bir özgürlük ve toprak özlemi olduğundan,ulusal demokratik devrimimizde işçi sınıfının en güvenilir, kararlı müttefiğini oluşturur. Kırsaldaki kapitalist gelişme, köylülerden kentlere doğru hızlı bir göç olayına da neden oluyor. Yaşanan göç

sonucu kente gelen ve tamamen mülksüzleşen yoksul köylülerden muazzam bir işgücü fazlalığı ortaya çıkıyor; işsizler ordusuna yeni milyonlar ekleniyor. Bunların da binlercesi metropollere göç ederek en ağır işlerde ve çok ucuz bir ücretle çalışmak zorunda kalıyor. Bu, aynı zamanda tekeli burjuvaziye ucuz bir işgücü kaynağını yaratıyor. Kentlerde oluşan küçük esnaf,zanaatkarlar da ağır vergilerin, tekellerin, banka ve tefecilerin ağır sömürüleri karşısında giderek yoksullaşılıyor ve iflaz eşliğine geliyor.

Sömürgeci tekeli burjuvazinin Kürdistan'daki sömürü ve baskılarına son dönemlerde dozajı artırılan zoraki göçtirme ve Kürdistan'ı insansızlaştırma halkası da eklener-ek en azgın bir şekilde devam ediyor. Ekonomik, toplumsal ve siyasal yaşamdaki bu çok yönlü sömürü ve katliamlara varan baskılar, beraberinde ulusal ve toplumsal mücadelelerin de geniş sosyal temellerini oluşturuyor ve ulusal çelişki ile sınıfsal çelişkiyi içiçeleştirip daha bir keskinleştiriyor.

Toplumsal bileşimleri farklı olan ve toplumumuzun en duyarlı ve en hareketli kesimi oluşturan aydınların da küçük bir kesimi sömürgeci sistemle uzlaşıyor; fakat büyük kesimi ise sömürgeciliğin ve kapitalizmin azgın ekonomik, politik ve ideolojik baskıları ve tehditleri altındadır ve bu özelliklerinden ötürü de toplumumuzun bu kesimi, ulusal demokratik devrimimizin bir bileşenini oluşturuyor.

Uluslararası Durum ve Barış Mücadelesi

Sosyalist sistemi oluşturan Doğu Bloku ülkelerin son dönemlerde dağılışıyla birlikte uluslararası durum ve güçler dengesi tamamen değişti. Sosyalist sistemin dağılışı, kuşkusuz ki dünya çapında sosyalizmin önemli ölçülerde prestij kaybetmesine neden oldu. Ancak bu durum, bizim sosyalizmden vazgeçmemizi zorunlu kılmıyor. Çünkü yenilgiye uğrayan sosyalizm değil; sosyalist yönetimlerin eksik ve hatalı uygulamalarıdır, pratikte karşılaşılan ekonomik, teknolojik, politik ve toplumsal yetersizliklerdir ve günümüzde bile sosyalizme alternatif olabilecek yeni bir üretim biçimi ve yeni bir sistem mevcut değildir.

Dağılan eski sosyalist ülkelerin kapitalizme yönelmelerini olumsuzluk olarak değerlendiriyoruz. Bazı ülkelerin ise tek tek halen sosyalizme sahip çıkmalarını ve bunu savunmalarını da olumlu ve onur verici olarak görüyoruz. Ancak halen sosyalizme sahip çıkabilen bu ülkelerin kimi uluslararası ilişkilerinde izledikleri ve enternasyonalizm ile halkların eşitliği ve kardeşliği prensipleriyle çelişen ve istemeseler de son tahlilde uluslararası sömürgeci-kapitalist devletlerin politikalarıyla çakışan politikalarını da benimsemiyor ve bunu dostça eleştirmeyi bir görev biliyoruz.

Doğu Bloğunun dağılışıyla birlikte dünyadaki güçler dengesi en az şimdilik uluslararası kapitalist-emperyalist sistemin lehine gelişerek bu ülkelerin tek taraflı olarak dünya hakimiyetini ellerine geçirmeye neden olmuştur. Başını ABD'nin çektiği batılı müttefiklerin ortaya attıkları ve özünde her yerde dünyanın polisliğini, jandarmalığını ve yargıçlığını üstlenen "Yeni Dünya Düzeni" denilen olgu da kapitalizmin dünya ölçüsündeki derin ekonomik ve siyasal krizini atlattığına yetmeyecektir. Çünkü uluslararası kapitalist-emperyalizmin sahip olduğu bu kriz geçici değil, yapısal-

dır ve bizzat bu sistemin ruhundan kaynaklanmaktadır. Kapitalizmin, geniş ermekçi yığınlarına mutluluk sunacak ve eşitliği sağlayacak bir sistem olmadığı tüm dünyada kanıtlanmıştır.

ABD ve batılı müttefiklerinin savundukları “Yeni Dünya Düzeni” ekseninde, sahip oldukları ekonomik, teknolojik ve askeri üstünlük avantajlarıyla tüm dünyadaki mazlum halkları ve uluslararası demokrasi ve sosyalizm güçleri için birer tehdit unsuru oluşturuyor. Bu dev güçler, aynı zamanda en gelişmiş ve tüm dünyayı ve insanlığı tehdit eden nükleer silahlara da sahiptir. Ancak başta bu ülkelerdeki işçi sınıfı hareketleri ve demokrasi güçleri olmak üzere, tüm dünyada barıştan, eşitlikten ve kardeşlikten yana olan ilerici, devrimci ve hümaniter potansiyel gün geçtikçe büyüyor ve mücadeleleri, sadece kendi sömürü ve kar çıkarlarını düşünen bu asalak güçleri adım adım geriletıyor. Batıların dünya barışını tehdit eden militarist ve kışkırtıcı saldırgan politikalarına karşı dünya barışı için mücadele, görevlerimizin kopmaz bir parçasını oluşturuyor. Ortadoğu’da da gerçekçi bir barışın sağlanması; başta Kürdistan ve Filistin sorunları olmak üzere tüm sorunların gerçek anlamda hak eşitliğine ve tüm halkların kendi bağımsız ve özgür toplumlarını kurmalarıyla mümkündür. TSK, bu tarihi görevin bilinciyle dünya barışı mücadelesi içinde yerini alacak ve sömürgecilğe karşı yürüteceği bağımsızlık ve özgürlük mücadelesiyle, barış mücadelesine de en büyük katkıyı yapmış olacaktır.

Devrimci Süreç ve Birlikler Sorunu

Sömürgeci TC, tarihinin en kanlı, en çağdışı ve uluslararası tüm savaş kurallarını hiçe sayan acımasız bir savaş K.Kürdistan’da sürdürüyor. Hemen her gün birçok yurtsever insanımız sokaklarda, caddelerde, köy meydanlarında kurşuna diziliyor, “faili meçhul” cinayetlere her gün yeni halkalar ekleniyor; gözaltında ve işkence tezgahlarında kaybolan insanların sayısı gün geçtikçe artış gösteriyor. Kürdistan’ın birçok köyü bombalanıyor, evler, ormanlar, bağ ve bahçeler yakılıp yıkılıyor; insanlarımız toplu halde göçe zorlanıyor, birçok alan insansızlaştırılıyor, toplu imha ve tutuklanma operasyonları gittikçe genişliyor. İlerici, yurtsever-devrimci basın üzerindeki baskılar olanca şiddetleyle devam ediyor; bunların satışı ve dağıtımı özellikle Kürdistan’da daha fazla engelleniyor. Yurtsever basın emekçilerine yapılan baskı, gözaltına alma, tehdit, işkence ve ağır hapis ve para cezalarına çarpıtma müeyyideleri daha bir artarak devam ediyor. Kürdistan’da 1992 yılında ondan fazla basın emekçisi ve yazar alçakça katledildi.

Bugün Kürdistan’daki çağdışı baskılar ve vahşet, günlük yaşamın adeta olağan bir parçası haline gelmiş bulunuyor. TC’nin Kürdistan’da uyguladığı ve çağımızın en barbar savaşı olan bu uygulamaları, silahlı direnişin zaafını da basamak yaparak halkımızın ulusal demokratik muhalefeti oluşturduğu potansiyeli bir bütün olarak tasfiye etme bazında sindirmeyi, gelişen silahlı mücadeleye olan halk desteğini kesmeyi ve halk kitlelerini tümünden teslimiyeti kabul ettirmeyi amaçlamaktadır. K. Kürdistan’daki kitlesel eylemlerde görülen düşüş, son mahalli seçimlerde iktidar

partilerinin bölgemizde oylarını yükseltmeleri; sömürgeci iktidar partilerinin kendi politikalarında kısmen de olsa başarılı oldukları, halkımızın bağrında tutuşturduğu bağımsızlık ve özgürlük ateşini söndürmese de bu ateşi tutuşturan belirli kesimleri tarafsızlaştırdığı ve bunlara geri adım attığı, hoşumuza gitmese de bir gerçekliktir. Bunun nedenleri de bizzat Kürdistan ulusal demokratik güçlerin bağrında taşıdıkları zaaf, yetmezlikler, dağınıklık ve yanlış politik tavrı sergilemelerinden kaynaklanıyor. En başta silahlı mücadele yürüten gücün izlediği yanlış politika ve uzlaşmacı bir rota izlemesinin yanısıra başta biz TSK olmak üzere mevcut diğer yurtsever-devrimci radikal güçler de tek tek veya birlikte, yaşanan bu savaş sürecine müdahale edemedi; geniş halk yığınlarının yükselen bağımsızlık ve özgürlük istemlerini sağlıklı bir kanala aktarıp örgütleyemedi, kitlelere somut pratik alternatifler sunamadı ve yaşanan kaostan aşılmasını sağlayamadı. Ancak tüm bu olumsuzluklara rağmen devlet terörü gölgesinde ulusal ve toplumsal mücadeleyi saptırmak isteyen dev düşmanın hileleri ile sağ ve “sol” reformist yapıların uzlaşmacı yönelimleri de Kürdistan’daki devrimci süreci geri çekmeye veya yumuşatmaya yetmiyor, yetmeyecektir. Çünkü halkımız sadece kültürel haklar için değil, kendi vatanında bağımsız ve özgür bir Kürdistan yaratmak için mücadele veriyor, kan ve zulme karşı binlerce şehit vererek direniyor.

Ancak alınan tüm baskı önlemlerine ve halklarımıza dayatılan devlet terörüne rağmen, sömürgeci-tekeli devlet kapitalizmi düzlüğe çıkarılamıyor ve sistemin bağrında taşıdığı yapısal ve kalıcı bunalım aşılamıyor. Yapılan hükümet değişiklikleri de dev gibi büyüyen Kürdistan ve Türkiye halklarının ulusal, siyasal ve toplumsal sorunlarını çözemiyor. Astronomik rakamlara varan enflasyonun %25-30’u Kürdistan’daki özel savaş harcamalarına gidiyor. Tüm bunların faturası geniş halk yığınlarının sırtına biniyor ve her gün daha fazla büyüyen ekonomik ve toplumsal yaşam, adeta çekilemez hale geliyor. Tüm bunların sonucu olarak başta işçi ve emekçiler olmak üzere memur, aydın, öğrenci ve ezilen, sömürülen toplumun tüm sınıf ve katmanlarında ekonomik, siyasal, toplumsal ve demokratik istemler ekseninde bir hareketlenme, kokuşmuş düzene karşı alternatif arayışları ve toplumsal eylemler çığ gibi büyüyen birbirini izliyor.

İstenilen nitelik ve örgütlülük düzeyinde olmasa da Kürdistan halkının yükselen ulusal demokratik muhalefati ile Türkiye işçi sınıfı ve emekçi yığınlarının artan oranda huzursuzluğu ve yükselen hak arama talepleri; rejimin ırkçı-şöven ve miliyetçi politikalarını açmaza sokuyor, son Türk devletinin temellerini sarsıyor ve onu dünya kamuoyu karşısında da içinden çıkılması zor olan bir durumda bırakıyor.

Sömürgeci TC, bir taraftan halklarımıza dayattığı savaş ve devlet terörü politikasıyla ekonomik, siyasal ve sosyal çıkmazlarını aşmaya çalışırken; öbür taraftan da AT ve BAB üyeliği için yoğun çaba gösteriyor ve bölgede “Yeni Dünya Düzeni”nin bir üssü olma misyonunu yükleyerek, Sovyetler Birliğinin dağılışı sonucu oluşan Türki Cumhuriyetlerine sarkma emelleri peşinde koşuyor. TC, “Adriyatik’ten Çin seddine kadar Türklük dünyası” olarak tanımladığı ve eski Osmanlı İmparatorluğunun hayallerini gerçekleştirme rüyalarını görüyor. Ama TC, bu tür hayali ve tehlikeli

misyonlara soyunarak Ortadoğu, Balkanlar ve Asya Cumhuriyetleri ile kurduğu ilişkilerde özünde ABD ve batılı mütteliklerinin bölgedeki taşeronluğunu yapıyor ve kurduğu hayallerin tümü kursağında kalacaktır. Çünkü TC, izlediği bu yayılmacı ve bizzat Kürdistan ve Türkiye halklarına dayattığı savaş politikaları, onun temellerini daha bir sarsıyor ve dönülmesi mümkün olmayan sona doğru götürüyor.

Ne var ki Kürdistan ve Türkiye halklarını ulusal ve sosyal kurtuluşa götürececek, TC'nin dayattığı acımasız savaşı kazanmak ve somürgeci TC devletini dağıtacak olan objektif koşulların yanısıra sübjektif koşulların yaratılması son derece hayati önem taşıyor. Bu da, Kürdistanlı ve Türkiyeli yurtsever-devrimci güçlerin güç ve eylemsel-cephesel mücadele birlikliklerini zorunlu kılıyor. Halklarımızın kurtuluşlarını sağlayabilecek böylesi birliklikler henüz sağlanmış değil. Kendi bağımsız devletini kurma da dahil Kürt halkının kendi kaderini tayin etme ilkesi baz alınarak her iki halkın yurtsever-devrimci güçleri; anti-sömürgeci, anti-emperyalist ve anti-faşist ilkelerde bir araya gelmeleri, ortak düşmana karşı ortak savunma ve ortak mücadele birlikliklerini yaratmaları, önlerinde duran ve yerine getirmeleri gereken önemli görev ve sorumluluk olarak duruyor.

Diğer yandan Kürdistan'da sürdürülen pis ve acımasız savaş ve düşmanın halkımızı bir bütün olarak suçlu potansiyel görüp yok etme politikaları ve uygulamaları karşısında ulusal yurtsever-devrimci güçlerimiz halen dağınıktır. Halkımıza dayatılan savaşın kazanılmasının teminatı da tüm yurtsever, devrimci, demokrat güçlerin basitten karmaşığa doğru güç ve eylem birliklerini sağlamaları ve giderek daha üst düzeyde cephesel bir birliği oluşturmaları önümüzde bir görev olarak duruyor. Günümüz koşullarında bölünmüşlüğü getirdiği bir çok örgüt, parti ve grubun varlığı, her gücün ayrı ayrı tek başına sömürgeciliği ülkemizden atabilecek güç ve yetenekten yoksundur. TSK, kuruluşundan beri güç-eylem birliklerine, cephesel birliklere ve siyasal birliklere önemli bir değer biçti ve bu konularda samimi ve özverili çabalar saafetti ve bundan sonra da aynı çabayı gösterecektir. Ancak bu konularda geçmişte yaşanan ve pratikte üstlenilmesi istenilen birliklerin temelinde yatan yanlış politik anlayışları teşhir etmek ve ülke zemini baz alınarak adım adım bunun altyapısını sağlıklı oluşturmak ve bu yolda en basit ortak iş yapmadan başlayarak güç ve eylem birliklerine, oradan da cephesel birliklerin oluşturulmasına çalışılmalıdır. Halkımızın ve ülkemizin somut realitesi bunun önemliliğini hepimizin önüne tarihi bir görev ve sorumluluk olarak dayatıyor.

Siyasal birlikler konusunda da hareketimiz, halkımızın beklentisi haline gelen; sürece müdahale etme ve alternatif yaratma bazında yakıcı bir sorun haline gelen bu soruna da daha bir önemle eğilecektir. TSK, ideolojik ve politik olarak kendisine yakın gördüğü parti, örgüt ve gruplarla örgütsel-siyasal birliği gerçekleştirme çabalarını sürekli gündeminde tutacak ve kendisine düşen görev, sorumluluk ve özveriyi yerine getirecektir. Çünkü TSK, Kürdistan'da öncü, savaşkan bir devrimci partiyi yaratma görevini öncelikli bir görev olarak koymuş ve bu uğurda ideolojik, politik ve örgütsel

faaliyetlerini sürdürülmüştür. Açıktır ki günümüz koşullarında böyle bir modern ve devrimci partiyi yaratmak ve yaşanan savaş sürecine müdahale ederek süreci ileriye doğru götürmek; bizim dışımızda da var olan sosyalist yapılanmaların bir araya gelerek siyasal birliği sağlamalarıyla mümkündür. Bu yolda, önüne siyasal birliği sorun olarak koyan tüm devrimci, radikal yapılanmaların aciliyetle samimi çaba sarfetmeleri ve pratik somut adımlar atmaları, ertelenemez bir görevdir.

Ulusal Demokratik Devrim Programı ve Hedeflerimiz

Halkımızın baş düşmanı, sömürgeciler ve onların işbirlikçileri olan yabancı ve yerli güçlerdir. Devrimimizin ilk tarihsel aşaması, ulusal demokratik devrimdir. Devrimimizin bu aşamasında sömürgecileri ve tüm işbirlikçilerini ülkemizden kovmak, ulusal bağımsızlığı gerçekleştirerek, işçi-köylü temel ittifakında köklü demokratik dönüşümler sağlayarak Kürdistan Demokratik Cumhuriyeti'ni kurmaktır. Devrimimizin temel güçleri işçi sınıfı ve köylülüktür. Yedek güçleri ise küçük ve orta burjuva katmanlar, ulusal aydınlar ve ulusal burjuvazidir.

Toplumsal yapımız ve sınıfların mevzilenmesi, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelemizi, tüm ulusal demokratik güçlerin katılacağı Ulusal Demokratik Halk Cephesi aracılığıyla gerçekleştirecektir.

Devrimimizin ilk aşaması olan Ulusal Demokratik Devrimi veya diğer bir deyişle Ulusal Demokratik Halk Devrimini başarıyla tamamladıktan sonra ikinci aşaması olan sosyalist bir toplum kurmaktır. Devrimimizin sosyalizm aşamasına geçmesi ve bu aşamanın da başarıyla yürütülebilmesi için, her şeyden önce Ulusal Demokratik Halk Devrimi döneminde köklü dönüşümler yaparak sosyalist bir toplum kuruluşunu sağlayabilecek temel altyapı şartlarının oluşturulmasıyla ancak mümkündür. Çünkü gerekli ekonomik, teknik ve toplumsal hazırlıklar tamamlanmadan, bu sürece geçiş yapmak kolay olmadığı gibi mümkün de değildir. Diğer taraftan da sosyalist devrim programının hazırlanıp uygulanabilmesi, işçi sınıfı ve onun devrimci partisinin devrime öncülük etmesiyle mümkündür. Ancak Kürdistan'ın coğrafik, jeopolitik ve toplumsal gerçekliği gözönünde bulundurulduğunda, devrimimizin her iki aşamasında da çok partili demokratik bir sistemin kurulacağı ve bunun kaçınılmazlığını şimdiden görmek için kahin olmak gerekmiyor.

Ulusal Demokratik Devrimimiz aşağıdaki köklü demokratik dönüşümleri gerçekleştirecektir.

Siyasi Hedeflerimiz

-Kuzey Kürdistan'ı sömürgeci Türk yönetiminden kurtararak demokratik bir cumhuriyet oluşturulacaktır.

-Bağımsız ve Birleşik Kürdistan sorunu ise, Kürdistan'ın birden fazla parçasının kurtuluşu sağlandıktan sonra gündeme gelecek bir sorundur. Elbette ki halkımızın nihayi bir istemi de Kürdistan'ın birleştirilmesidir. Bu bazda Güney Kürdistan'da oluşturulan Federe Kürt Devleti, halkımızın

önemli bir kazanımdır ve bu parçada 30 yılı aşkın süredir sürdürülen mücadelenin bir sonucu olarak elde edilmiştir. Federe devletin korunup yaşatılması için gerekli çabayı ve yardımlaşmayı yapmak, ulusal demokratik görevlerimiz arasındadır.

-Kürdistan'daki tüm yabancı üsler kaldırılacak; karşılıklı yarar ve hak eşitliği temelinde değişik ülkelerle ilişkiler kurulup geliştirilecektir.

-Kürdistan'da yasama yetkisini kullanacak ve ulusal hükümeti kuracak olan Ulusal Meclis oluşturulacaktır. Bu meclisi oluşturmak için de eşit, gizli ve tek dereceli genel seçimler yapılacaktır.

-Devrimimizi dış ve iç saldırılara karşı korumak için devrimden önce kurulan halk ordusu geliştirilecek ve bununla birlikte halk milisleri de oluşturulacaktır.

-Devrimimizin ruhuna ve toplumsal gelişmelere uygun ve yanıt verebilecek yasalar getirilecek ve sömürge yasaları tamamen kaldırılacak; demokratik mahkemeler oluşturulacaktır.

-İrk, cins, dil, din ve mezhep ayırımı yapılmaksızın herkese düşünce, inanç, söz, basın, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü tanınacaktır.

-Kürdistan'daki azınlıklara ulusal demokratik haklarını kullanacak imkanlar yaratılacak ve bu hakların kullanılmasına güvence altına alınacaktır.

-Seçme yaşı 18 ve seçilme yaşı da 21 olacaktır. Yani 18 yaşını bitiren her yurttaş ulusal meclis ve yerel yönetimler için oy kullanabilecek ve 21 yaşını bitirenler ise bu yerlere seçilmeye hak kazanacaklar.

Ulusal Ekonominin Kurulması ve Geliştirilmesi

-Sömürgecilerin ve işbirlikçilerin mülkiyetindeki fabrikalar, yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynakları, üretim çiftlikleri, bankaları, askeri üs ve tesisleri, posta-telefon-telgraf tesisleri, radyo-televizyon istasyonları, demiryolları, dış ve iç ticareti, orman, nehir, göl ve büyük turizm tesisleri, enerji kaynakları gibi ulusal ekonomi için kilit noktalar teşkil edecek kurumları devletleştirerek ulusal ekonominin yararına işletilecektir. Ulusal burjuvazinin ekonomik kurumlarına dokunulmayacak; yabancı sermaye devlet denetiminde teşvik edilerek getirilmesi sağlanacaktır.

-Ulusal kalkınmada temel teşkil edecek olan başta ağır sanayi olmak üzere ulusal sanayinin geliştirilip genişletilmesine çalışılacaktır. İkenin zenginlik kaynakları, halkın ekonomik ve sosyal gelişmesi doğrultusunda kullanılacaktır. Halkın yaşam ve refah düzeyi yükseltilerek temel ihtiyaç maddelerinin üretimine önem verilecektir.

-İkenin ekonomik ve sosyal kalkınmasında bölgelerarası dengesizlikler gözönünde bulundurularak geri bırakılmış bölgelerin kalkınmasına öncelik verilecektir.

-Doğal zenginliklerin korunması, çoğaltılması ve doğanın bozulmasını önleyecek tedbirler alınacaktır.

-Küçük ticaretin korunması, el sanatları ile küçük sanayi girişimlerinin desteklenmesi, örgütlenmesi ve üretkenliklerinin artırılması sağlanacaktır.

-Bilim ve teknolojinin geliştirilmesi için bilim alanındaki çalışmalara ve bilim adamlarının yetişip gelişmesine her

türlü yardım ve kolaylık sağlanacaktır.

-İkimizin doğal zenginlikleri ve güzellikleri korunacak, ülke kalkınmasına yararlı olacak bir duruma gelmesine çalışılacak ve çevre sağlığına önem verilecektir.

Toplumun Demokratik vs Sosyal Hakları

-Yaşamın tüm çalışma alanlarında sendikalaşma, toplu sözleşme ve grev hakkı tanınacaktır. İşçilerin, işyerlerin ve sendikaların yönetim ve denetimine katılmaları sağlanacaktır.

-Kadın erkek ayırımı yapılmaksızın eşit işe eşit ücret, emeğine göre verilecektir. Sekiz saatlik işgünü uygulanacaktır. Ancak sağlık açısından sakıncalı olan işyerleri ile ağır işyerlerindeki çalışma süreleri duruma göre daha da kısıtlanacaktır.

-16 yaşından küçüklerin çalıştırılması yasaklanacaktır.

-İnsanlığın yüzkarası olan dilencilik ve fuhuş yasaklanacak, geçimini sağlayabilecek herkese iş imkanı yaratılacak ve sakat, hasta ve yaşlıların bakım ve geçimleri devlet tarafından sağlanacaktır. İşsizliğin ortadan kaldırılması için ciddi önlemler alınacaktır. Tüm çalışanlara emeklilik ve sigorta hakkı sağlanacaktır.

-Toplumun önemli sorunlarından biri olan konut sorunu çözümlenecektir. Bölgemizin deprem kuşağı ve coğrafik özelliği gözönünde bulundurularak modern konut yapımı ve yerleşim politikası izlenecektir.

-İlkel yaşam koşullarını sürdüren kimi köylerimizin durumları gözönünde bulundurularak bunların yerleşmeleri yeniden düzenlenecek, kom ve mezra gibi dağınık yerleşim alanlarına son verilecektir.

-Açlığa ve gizli açlığa son verilecek ve herkese yeterli beslenme imkanları sağlanacaktır. Halkın sağlığı için gerekli tedbirler alınacak; hastahane ve diğer sağlık kurumlarında muayene, tedavi, bakım ve ilaç gibi gereksinimler bedava sağlanacaktır.

-Ev kiralarının yüksek olması önleneyecek; herkesin gelir durumuna göre ev kiralarında gözükebilene ve aile ekonomisini sarsan kira fazlalığı karşılığında kira yardımı verilecektir.

-Kimsesiz çocuklar, devletin bakımı ve güvencesi altında yetiştirilecektir.

Toprak Devrimi ve Köylülük

-Adil ve demokratik bir toprak devrimi toplumumuz koşullarında zorunludur. İşbirlikçi konumda olan büyük toprak sahiplerinin topraklarına el konularak ücretsiz bir şekilde topraksız ve az topraklı köylüye verilecektir. Ancak işbirlikçi olmayan büyük toprak sahiplerinin toprakları ise ücreti devlet tarafından karşılanacak şekilde satın alınarak yine topraksız ve az topraklı köylüye verilmesi sağlanacaktır. Orta halli köylüye ise her türlü devlet yardımı verilecektir. Toprak devrimini gerçekleştirmekle insanlar arasında adil ve orantılı toprak dağılımı sağlanmış olacaktır. Yine işbirlikçi büyük toprak sahiplerinin tarım aletlerine de el konulacaktır.

-Modern tarım araçları sağlanacak, tarım tekniğini öğ-

renip uygulamaları için ihtiyaca göre uzman görevlendirilecek ve eğitimlerine yardımcı olunacaktır. Böylece tarımın verimi artacak, köylüye tohumluk, gübre, tarım için gerekli kredi vs. sağlanacak; gönüllü ve örnek tarım kooperatifleri oluşturularak bunlara devredilecektir.

-Köylüler angarya, tefecilik gibi çağdışı sömürden kurtarılacak; yoksul ve orta halli köylülerin borçları affedilecektir.

-Hayvanların beslenmesi, yetiştirilmesi, ürünlerinin işlenmesi, korunması modern yöntemlerle sağlanacaktır. Meralar kamulaştırılarak bunlardan yararlanmasında bilimsel temellere göre olacaktır.

-Köylülere su, elektrik, yol, okul, sağlık evleri, okuma odaları gibi acil ihtiyaçların tümü götürülecek. Toplumda varolan eski ve gerici tüm değer yargıları ile kölelik ilişkilerine son verilecektir.

Ulusal Eğitim, Kültür ve Dil Sorunu

-Kürdistan'da temel eğitim zorunlu olacak ve gerekli olan araç ve gereçler parasız olacaktır. Ulusal ve sosyal bazda yeni tip insan yetiştirmek için eğitimin tüm aşamalarında sağlıklı bir eğitim politikasının uygulanması için gerekli titizlik gösterilecektir. Halkımızın dili, kültürü, sanatı, tarihi, edebiyatı, ilerici-demokratik ve çağdaş bir içerikle geliştirilmesine özen gösterilecektir.

-Okuma-yazma bilmeyen yetişkinlerin toplumsal gelişmelere ihtiyaç verebilecek duruma gelmeleri ve okuma-yazma bilmeleri için özel gece eğitim programları uygulanacaktır.

-Resmi dil Kürtçe olacaktır. Kuzey Kürdistan halkımız Kürtçenin Kurmanci ve Dımlı lehçelerini kullandıklarından, bu iki lehçenin konuşulduğu bölgelere göre okullarda ve yaşamın tüm alanlarında ikisi de kullanılacaktır. İki lehçenin birleştirilmesi ve resmi tek lehçe haline gelmesi sorunu ise uzun bir tarihi süreci kapsayacaktır.

-Dil, eğitim, kültür ve sanatın yaşamımızın tüm alanlarında en iyi bir şekilde geliştirilip toplumun tüm kesimleri arasında yapılması, güçlendirilerek geliştirilmesi ve istenilen düzeyde yeni tip insan yetiştirilmesi için dil, kültür ve eğitim seferberliği politikası uygulanacaktır.

-Cumhuriyetimiz demokratik ve laik olacağından, din ve devlet işleri tamamen birbirinden ayrılacak; dini çıkarların topluma ve siyasete alet edilmesine izin verilmeyecektir. Hiç kimseye dini inancından dolayı baskı yapılmayacağı gibi imtiyaz da tanınmayacaktır.

-Kürdistan'daki tarihi eserlerin araştırılması, onarılması ve korunması sağlanacaktır.

-Dil, eğitim ve kültür politikamızı yaşama geçirecek ve buna imkan sağlayacak kurumlaşma ve uzmanlaşma imkanlarının yaratılmasıyla bu işe girilecektir.

Azınlıklar Sorunu

Kürdistan'da yaşayan tüm azınlıkların(Ermeni, Süryani, Arap, Türk, Çerkez, Azeri gibi) ulusal dil, kültür ve eğitimlerini koruyup özgürce kullanmalarına fırsat ve imkan sağ-

lanacaktır. Hiç bir azınlık üzerinde ulusal baskı ve asimilasyon politikası uygulanmayacaktır. Demokratik hükümetimizin izleyeceği ve halkların kardeşliği ve eşitliği prensiplerini ilke yapan bu politikası ile de bölgede yaşayan halkların birlikte yaşaması, yardımlaşması ve dayanışması da sağlanarak önceki dönemlere ait halklar arasında yayılmış düşmanlık tohumları da böylece ortadan kaldırılmış olacaktır.

Kadın Sorunu

Toplumumuzun yarısını kadınlar oluşturmaktadır. Kadınlarımızın üçlü baskı altında tutuldukları bilinen bir gerçekliktir. Kadınlar, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine yığınla katılma olanak ve araçlarına sahip olmadıkça, devrimimizin başarıya ulaşma şansı yoktur. Kadınların kurtuluşlarının ön koşulu bağımsız-demokratik Kürdistan'ın gerçekleşmesiyle mümkündür. Ancak ataerkil bir toplum olan Kürt toplumunda kadınların politik ve sosyal hayatta var olmalarının ve gelişmelerinin önünde yığınla engel vardır. Kadınların kendilerine özgü , kadın olmalarından kaynaklanan sorunları olduğundan kendi bağımsız demokratik örgütlerini yaratmaları yararlı ve gerçekçidir. Hareketimiz, kadınların özgürlük mücadelesini destekler, hareketimiz içinde yer alan kadın arkadaşların her alanda söz sahibi olabilmeleri için fırsat sağlar, gereken tedbirleri kadınların istemleri dahilinde gerçekleştirir.

Cumhuriyet dönemimizde kadınların erkeklerle ekonomik, siyasal ve toplumsal hak eşitliği sağlanacak ve bunların yaşamın tüm alanlarında aktif olarak katılmalarının koşulları yaratılacaktır. Onların mesleki ve kültürel yeteneklerinin gelişimi sağlanacaktır. Fuhuş, başlık parası, tüm gerici gelenek ve kurumlar yasaklanacaktır. Aile içinde kadına yönelik baskı suç sayılacak ve bunun önlenmesi için gerekli tedbirler alınacaktır.

Gençlik Sorunu

Toplumumuz içinde gençlik de kendine özgü nesnel durumu olan bir kategoridir. Devrimden önceki süreçte olduğu gibi devrim sonrası süreçte de politikamızın perspektifleri doğrultusunda gençliğin bağımsız örgütlenmesi zorunlu ve gereklidir. Çünkü yarınlara yöneticileri ve asil sahipleri gençliktir ve bu bazda da gençlik kime aitse, gelecek de onundur, şiarını yaşamın tüm alanlarında uygulayarak gençliğe özel bir önem vermemizi birlikte getirir.

Gençlik, her türlü gerici eğitim ve kültürün etkisinden kurtarılacak; bunların, halka hizmet götüreceği ve yarınlara birer yöneticileri olacak şekilde eğitilmeleri sağlanacaktır. İşçi ve emekçi gençliğin mesleki uzmanlık ve yetenek gelişiminin tüm olanakları yaratılarak sağlanmasına özel bir önem verilecektir. Spor ve kültür faaliyetleri alanları açılarak gençliğin bedensel ve zihinsel gelişimi sağlanacak ve bunun için gerekli olanaklar yaratılacaktır. Spor faaliyetlerinin halkın tüm alanlarına girmesine çalışılacak ve buna imkan yaratılacaktır.

BÎRANÎNA SALVEGERA MIRINA BERZANÎ ÇÊBU

14 salîya salvegera mirina Mela Mistefa Berzanî di roja 7'ê Adarê 1993'an de li Stockholmê, li salona Medburgar-husetê pêkhat. Bernama civîna bîranîna Berzanî ji aliyê Qomîta Hekariya Hêzên Sîyasî yê li Swêdê ve hat amadekirin. Her wek têt zanîn li Swêdê ji aliyê 14 hêzên sîyasî yê her çar beşên Kurdistanê ve ev qomîte çêbûye û çend sal e ku wek xebatên heremî kar u barên xwe didomîne û di nav qomîte de Tevgera Sosyalîst a Kurdistanê(TSK) jî wek endam dixebite.

Bê guman bîranîna salvegera 14 salîya Berzanî, di dîroka gelê Kurd de tişteki girîng û hewce ye. Her weha bîranînên pêşevayên Kurd ên din jî ku bûne malê gelê Kurd jî pêwîst û girîng in. Lê mixabin ta nûha bîranînên pêşevayên tekoşîna rizgarîya gelê Kurd her wek Qadî Mihemed, Ş. Mehmed Berzençî, Şêx Seîd, Ihsan Nurî Paşa, Seîd Riza û rojên dîrokî yê gelê Kurd, ji aliyê Kurdên her beşî ve nehatine pîrozkirin û ev tişt li nav gelê me nebûye wek edet da ku bihêt runiştin û bikeve mêjûyên qernên nûhatî û nehêt jibîrkin. Hewce ye rêxistinên demokratîk û sîyasî yê gelê Kurd li ser van tiştan jî rawestin

û digel hev ji xwe re salnameyek çêkin û li gor vê salnameyê rojên dîrokî û bîranînan bi awayeke qeflewî û xurt pîroz bikin, bi bîrbînin û hêdî hêdî van rojên weha girîng bikin malê hemû Kurdistan. Van xebatan jibo pêşketina şexsiyeta Kurdayetîyê jî hewce ne û tiştên gelek girîng in.

Li ser minasebeta bîranîna Berzanî,berqîya ku TSK-liqê Swêdê ji civînê re şandibû em li jêr dinivisînin.

Ji Qomîta Amadekirina Civîna Bîranîna Berzanî re!

Hevalên hêja!

Qomîta we bi amadekirina civîna bîranîna Berzanî ve kar u bareke hêja pêkanîye. Ji ber vê sedemê em ji nûha ve we pîroz dikin û di xebatên we de serfirazîyê dixwazin.

Hevalno!

Hewce nîne ye ku em dûr-dîrêj behsa jîyana Mele Mistefa Berzanî bikin. Bê guman ew bûye beşek ji dîroka gelê me û Wî jibo rizgarîya gelê Kurd di Kurdistanê Başûr de pêşewatîya tekoşîna netewî kir û heta mirina xwe vî tekoşîna xwe domand. Bo vê yekê bîranîna 14 salîya salvegera mirina Berzanî, jibo şerê rizgarîya Kurdistanê hewce û girîng e. Her weha ne tenî bîranîna Berzanî, digel wî

bîranînên pêşevayên Kurd ên nemir ên din wek Şêx Mehmed Berzençî, Qadî Mihemed, Dr.Ebdîrrehman Qasemlu, Seyîd Rîza, Ihsan Nûrî Paşa, Şêx Seîd û hwd. jî hewce ye. Divê em jibo pêşketina şexsiyeta Kurdayetî û jibo dîrok, bûyer û heyîyên Kurdistanê di nav qernên nû de cîh bistîne û nehêtin jibîrkin û bibin malê gelê Kurd, bîranînên weha pîr girîng in. Belam bîranîna Berzanî û pêşevayên din ên Kurd, ji dîroka serxwebûn û azadîya Kurdistanê têtin û ewana ji tekoşîna netewîya me cûda nînin.

Ji ber van sedeman em carek din qomîta we pîroz dikin û bîranîna Berzanî di tekoşîna serxwebûn û azadîya gelê Kurd de didin jîyandin.

Digel silavên biratîyê û şoreşgerîyê ve di xebatên we de serfirazîyê daxwaz dikin...

07/03/1993-Stockholm

Tevgera Sosyalîst a Kurdistanê(TSK)

Liqê Swêdê

2605 SALÎYA CEJNA NEWROZÊ LI GELÊ ME PÎROZ BE

Cejna NEWROZ'ê her sal di 21'ê Adarê de têt pîrozkirin. NEWROZ, cejna netewî ya gelê Kurd û hemû gelên Arî ye. Mîtolojîya NEWROZ'ê 2605 sal berî ji efsaneyek hatîye. Li gor vî efsaneyê bi navê DEHAQ hukûmdarekî zilimkar hebûye. Wî, pîrreda û zilm li gel kirîye; xwîna wan mijandîye. Rojek li ser her du milên Dehaq du mar peyda bûne. Dehaq gazîyê hekîman kirîye da ku jê re çareya nexweşîyê bibînin. Hekîmek ji Dehaq re gotîye ku jibo çaredîtîne hewce ye her roj mêjuyê du zarokan hûn bidin van maran. Ji wê rojê pêve Dehaq ferman daye zapit û dergevanên xwe da ku her roj mêjuyê du zarokan bînin bidin maran. Bi navê KAWA (an Kawe) hesînkerekî hebûye. Dema dor hatîye ser zarokên Kawa, wî gelê reben ê bêçare li dora xwe ciwandîye; wan hûnandîye û digel hev êrîşê koşka Dehaq kirine. Dehaq kuştine û her weha sazûmanîya zilm û zordarîyê ruxandine û gelê Kurd û yên derdorê bi vî awayî ji teda û hovîtîyê xilas bûne. Gelên Arî gihane azadîya xwe. Li gor mîtolojîyê ev roj, di maneya rojekî nû de rastê 21'ê Adarê têt û jê re gotine NEWROZ.

Ji bona van sedeman mana û qîmeta NEWROZ'ê jibo gelê Kurd gelek girîng e. Belam NEWROZ, nîşana serxwebûn û

azadîyê ye. NEWROZ; nîşana hevkarîyê, yekîtîyê û tekoşîna bi rêxistinî ye. NEWROZ; li hember teda û zilmê nîşana berxwedan, serhildan û şerkirinê ye. NEWROZ; nîşana parastin û domandina jîyana netewa Kurd û parastna welatê Kurdistanê ye.

Her sal di 21'ê Adarê de gelê Kurd; jin û mêr, kal û cuwan, zaro-zîç, bi tevayî cilên xwe yên herî xweşik ên rengî rengî li xwe dikin, derdikevin meydan û banîyan, agirê NEWROZ'ê vêdixin; bi govend, bi sitran û bi helbestan û bi axaftinên ser bûyera NEWROZ'ê, bi kêfxweşîyê mezîna vê roja xwe ya bi qedr û qîmet pîroz dikin. Agir vêdixin û agirê NEWROZ'ê geş dikin.

Li ser bûyera NEWROZ'ê 2605 sal derbas bû. Welatê Kurdistan di nav welatên kolonyalîst de bû çar perçe û gelê Kurd hat dîlkin. 2605 sal berê li ser Kurdistan Dehaqek teda û zilm dikir. Lê îro hejmara Dehaqan bûye çar. Ji ber vê yekê ye gelê Kurd, li ser axa xwe, cejna xwe ya netewî bi awayeke azad nikare pîroz bike. Bi taybetî li beşa me ya herî mezîna, li Kurdistanê Bakûr, pîrozkirina cejna NEWROZ'ê jî qedexeyê. Lê dîsa gelê Kurd li vî beşî jî bi hezar tehluken kuştinê, lêdanê, girtinê û cezakirinê be jî, di bin sîya çek û mitralyozan, tanq û

topan, cop û singuyan de be jî, cejna xwe ya netewî pîroz dike û li hember hovîtîyên kolonyalîst hustûyê xwe xwar nake. Ji ber van sedeman e ku gelê Kurd her sal dema cejna xwe ya netewî pîroz dike; bi dehan, bi sedan qurban dide û van qurbanên xwe ji Kurdistanê re dike gorî.

Îro li seranserê Kurdistanê Bakûr agir dibare. Hovîtîyên nedîtî yên kolonyalîstên Tirk li her derê welatê me têt domandin. Dehaqên îroyîn, ji yên kevin hovtir û hartir in.

Ji 2605 sal berî vir de heta roja me ya îroyîn dîroka me tişteki vekirî û zelal nîşanê dost û dijminan daye. Bi teda û zilmê, bi kuştin û qirkirinên kolonyalîstan gelê Kurd tu car neqedîyaye û naqede; hustûyê xwe xwar nekirîye û nake. Gelê Kurd jî wek hemû gelên cîhanê yên aza û serbixwe, dixwaze bibexweyê welatê xwe û di nav koma netewan de cîyê zewê yê birûmet bistîne. Bo vê yekê ye xwîna ku di cejnên NEWROZ'an de li Helepçê, li Cizîrê, li Şîrnaxê, li Nisêbînê, li Mêrdînê, li Amedê, li Wanê, li Colemêrgê, li Agirî, li Bingolê û li Dêrsimê hatîye rijandin û NEWROZ pê hatîye xemilandin; roj dê bê, kolonyalîstên hov û xwînxwar dê di vê xwîne de bixeniqin..

- Felat DILEVÎN-